

Историјат школе

Матична Основна школа „Лела Поповић“ налази се у селу Миљковцу-Општина Црвени крст, Ниш. Школи припадају и подручна одељења четвороразредних основних школа у насељима Паљина, Велепоље, Палиграце и Кравље. Од центра Ниша удаљена је 18 km и са градом је повезана добрим асфалтним путем. Такође је добром путном мрежом повезана и са својим подручним одељењима.

Као самостална установа за остваривање циљева и задатака обавезног основног образовања и васпитања и са својством правног лица, школа је уписана у судски регистар под бројем 260 од 1972. године. Решењем Министарства просвете, науке и технолошког развоја број 022-05-12/2012-07 од 05.04.2013. године верификован је рад школе, тј. утврђено је да школа испуњава све прописане услове за рад.

Школа броји 120 ученика и може се похвалити својом 180 година дугом историјом и традицијом, као и завидном позицијом у нашем образовно-васпитном систему.

Почетак рада школе у Миљковцу везан је за манастир Светог Николе. Овај манастир имао је у читавом периоду турске власти, а посебно у IX веку све до ослобођења од Турака, велики културно-просветни значај, не само за Миљковац него и за сва села око Топоничке реке. Комплекс са манастиром Светог Николе налазио се на граници миљковачког и велепољског атара, два километра источно од Миљковца, односно североисточно од средњовековног утврђења „Железник“. Оснивачем школе сматра се учитељ Марко Поповић из Давидовца, а почетак рада школе везује се за 1834. годину.

Од 1893. године, након ослобођења од Турака настава се одвијала у згради близу цркве јер су услови у цркви били веома лоши. Како је из године у годину растао број ученика, на предлог учитеља Аранђела Савића 1909. године сазван је збор мештана из села одакле су долазила деца, ради договора о подизању нове школске зграде. Са тридесет и једним гласом „за“ и девет гласова „против“ донета је одлука о изградњи нове школе. Зграда је грађена по плану архитекте Милана Јоксимовића. Изградња је почела с пролећа 1911. године, а већ школске 1912/1913. ученици су могли да се уселе.

Радост због изградње нове школе није могла да се доживи у потпуности јер су почели ратови, прво са Турцима на Куманову, па са Бугарима на Брегалници, а затим са Аустроугарском, Немачком и Бугарском у Првом светском рату. Нова школска зграда са новим инвентаром, клупама, катедрама, столицама, таблама и другим средствима чекала је до краја ових страшних ратова своје прве ђаке и учитеље.

Након завршетка Првог светског рата, миљковачка школа наставила је са радом. Интересантно је да су у периоду између два светска рата у Миљковцу углавном радили брачни парови учитеља. У овом периоду почеле су са радом и школе у подручним одељењима и то од 1932. године школе у Велепољу и Палиграцу, а од 1936. школа у Крављу.

Након завршетка Другог светског рата, миљковачка школа добила је данашњи назив. Према упутствима из Београда све школе у нашој земљи су 50-их година двадесетог века почеле да добијају имена народних хероја, првобораца и револуционара из тих крајева, односно имена најзаслужнијих људи из ближе и даље прошлости, као и називе значајних историјских догађаја и датума.

Колективу Основне школе у Миљковцу било је наложено да размисли о будућем имену своје школе, па је тим поводом одржано неколико састанака док најзад није усвојено да се школи да име

Јелене Поповић Леле, учитељице и познатог првоборца Озренског партизанског одреда. Ново име школе одговарало је и школским и политичким властима оног времена.

Године 1962. врши се реорганизација школа у селима око Топоничке реке и миљковачка школа, с обзиром на свој централни положај у односу на друге, постаје матична школа са јединственом управом и истуреним одељењима у Велепољу, Палиграцу, Крављу, Паљини и Церју. Са порастом броја ученика расте и број наставника. Док их је почетком 1951. године било свега пет, током 1976. било их је укупно двадесет.

У току школске 1973/1974. године миљковачку основну школу почињу да похађају ученици старијих разреда из Врела, који су до те године одлазили у Горњи Крупац.

Закон о основном образовању и васпитању из 1974. године отворио је простор за савременије облике васпитно-образовног рада, омогућио је нове видове наставне делатности, поред редовне, додатну, допунску и продужену наставу, специјалан педагошки рад, слободне активности, друштвено-користан рад, превоз ученика, смештај и исхрану ученика (топао оброк), обезбеђење бесплатних уџбеника, као и да свако организовано насеље има бар четвороразредну основну школу. Спровођење реформе почело је школске 1977/1978. године, а сложен и дуготрајан процес реформе и данас је актуелан.

Основна школа „Лела Поповић“ данас, као и на почетку свог рада, има запажену улогу у реализацији образовно-васпитних циљева и задатака, чува традиционалне вредности, али прати и модерне токове наставе. У школи ради и припремна предшколска група, а од 8. октобра 2012. школу похађају полазници Функционалног основног образовања одраслих.